

М И К О Л А З Е Р О В
ПЕРЕКЛАДИ З ГОРАЦІЯ*)

ДО СЕБЕ САМОГО.

Оди, I, 34.

Богів почитувач, нещирий та повільний,
Я мушу кинути свою неправу путь
І, заблукавшись у мудрості омільній
На шлях перейдений звернуть.

Бо-ж сам Дієспітер, що током блискавиці
Громаду чорних хмар раз-по-раз поривав,
По небу ясному летючу колесницю
І коней буряних помчав.

І хвилі рік хиткі, і сталі суходоли,
І ввесь підземний край, від Стиксових дібров
До тенарових ввійсть, і Атляс білочолий, —
Все потряслося до основ.

Бог милує малих, на гордих має кару,
А славу сильних тьмить. Так доля бе крилом
І з хижим посвистом зриває тут тіяру,
Щоб над новим сіять чолом.

*) Ці два, недруковані ще ніде, переклади виймаємо із зшитка поезій, що їх поет подарував в 1919 році одному галичанинові в Києві. — Редакція.

ОФІРА.

Жаги й бажань сувора мати
Та легковажний Вақх, Семели дивний плід,
Велять душі моїй палати
Коханням пристрасним давноминулих літ.

Ясна, як мармури Пароса,
Глікери красаота принадила мене:
Той сміх — такий дзвінкоголосий,
Таке в очах її зухвальство чарівне.

Кипріянка грізна неси́та
Вже пойняла мене, і хист підбила мій:
Не йдуть на мисль мені — ні скити,
Ні вершник партянський, у битві запальний.

Зелених трав сюди, хлопчино,
Гілля і ладану, двохлітнього вина...
Ачей на поклик наш уклінний
Жертовний прийме дар і зглянеться вона.